

Phần 6

Buổi chiều, Hoàng Hoa cùng Mỹ Loan đi dạo trên phố. Mỹ Loan nói thật nhiều về việc Khôi muốn làm quen với Hoàng Hoa, nhưng Hoàng Hoa vẫn phớt lờ như không để ý:

- Mi nghĩ sao Hoàng Hoa?
- Nghĩ sao là sao?
- Chuyện anh Khôi đó.

Hoàng Hoa cười tủm tỉm:

- Chuyện ấy để cho mi nghĩ đi. Ta không dám đâu.
- Có gì mà không dám. Trừ phi mi đã để ý đến ai đó rồi.

Hoàng Hoa nguýt bạn:

- Giỏi ghê nhỉ! Có ai là ai đâu chứ?

Mỹ Loan chế giễu:

- Anh chàng có chiếc ống nhòm ấy mà.

Hoàng Hoa trề môi:

- Anh ta làm gì có cửa mà nói.
- Tí Nhỏ của mi là nhất phải không?

Hoàng Hoa gật đầu:

- Có lẽ vậy.
- Anh ta có về đâu mà mi chờ đợi.

Hoàng Hoa vẫn nói:

- Dù gì thì ta và anh ấy cũng có lời ước hẹn rồi.
- Vô vọng mà thôi.
- Tuyệt vọng cũng được mà.

Mỹ Loan chép miệng:

- Ta thật không hiểu nổi mi đó.

Hoàng Hoa cười:

- Ta còn chưa hiểu chính mình đây, ở đó mà mi hiểu.

Mỹ Loan cần nhắc:

- Mi đó, nói gì cũng bàn trớt mà thôi. Anh Khôi thương mi thật lòng đó.

- Sao mi biết?

Mỹ Loan ngập ngừng:

- Thì thấy cách nói chuyện là biết thôi mà.

Hoàng Hoa lý sự:

- Nhưng con tim nó có lý lẽ riêng của nó, mi ạ. Làm sao có thể gượng ép nó được.

Mỹ Loan gật gù:

- Thì ta cũng biết như vậy. Nhưng mi cũng nên cố gắng để ý đến anh ấy một chút xem sao.

- Chi vậy?

- Thử xem mi có thể yêu anh ấy không?

Hoàng Hoa trả lời một cách dứt khoát:

- Ngàn lần là không, mi ạ. Ta hiểu con tim mình mà.

Mỹ Loan cần nhắc:

- Tuổi xuân đi qua một cách nhanh chóng. Nó không chờ được bất cứ một ai đâu. Lúc ấy mi ân hận thì cũng muộn màng rồi.

Hoàng Hoa mỉm cười:

- Anh ấy cho mi cái gì mà ta thấy mi tích cực quá vậy?

- Tích cực cái gì?

- Tích cực vận động yêu đó.

Mỹ Loan cười:

- Nhỏ này! Ta thấy anh Khôi yêu mi thật lòng nên nói giúp thôi mà.

Hoàng Hoa chu môi:

- Vậy thì cảm ơn nha. Ta không rảnh đâu à.

Mỹ Loan xụ mặt:

- Lúc nào cũng viện lý do này nọ để tránh né cả.

Bỗng chiếc xe mui trần, đời mới bây giờ, dừng lại trước mặt hai người. Hoàng Hoa nhận ra Khôi, cô quay mặt đi nơi khác. Còn Mỹ Loan thì vui vẻ ra mặt:

- Anh Khôi!

Khôi cười thân thiện:

- Hai em đi dạo à?

Mỹ Loan liền nói:

- Chiều, tụi em hay đi dạo cho thư giãn.

Khôi nhìn Hoàng Hoa:

- Anh có thể mời hai cô đi uống ly nước không?

Không chờ ý kiến của bạn, Mỹ Loan nhận lời ngay:

- Tụi em rất sẵn lòng.

Hoàng Hoa quay lại bảo:

- Mi đi chứ mình không đi đâu nhé.

Mỹ Loan nhăn nhó:

- Mi sao vậy? Đi một chút thôi mà.

Hoàng Hoa bảo:

- Ta chợt nhớ mình còn một số việc chưa làm kịp.

- Có gì đâu. Ta cũng như mi thôi mà.

Khôi nói như năn nỉ:

- Anh thật lòng muốn mời em đó Hoàng Hoa.

Cô cười:

- Vâng, tôi biết. Nhưng tôi bận thật. Chúc anh và Mỹ Loan vui vẻ.

Mỹ Loan đỏ mặt bảo:

- Nhỏ nói gì kỳ thế?

- Có gì đâu mà kỳ. Mi cũng là bạn của anh ấy rồi.

Mỹ Loan làm mặt giận:

- Mi không nể mặt ta thì cũng nên nể mặt anh ấy một lần đi.

Hoàng Hoa đành phải gật đầu nói:

- Ta nể mi một lần thôi đó, sẽ không có lần sau đâu.

Mỹ Loan cười hờn hờ:

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.

Người vui nhất có lẽ là Khôi. Anh đưa tay mời hai cô, giọng rất trịnh trọng.

- Mời hai em lên xe.

Nhỏ Mỹ Loan xăng xái bước lên xe, rồi giục:

- Nhanh lên đi mi.

Miễn cưỡng bước lên xe, Hoàng Hoa nói:

- Chỉ một tiếng thôi nha Mỹ Loan. Tụi mình còn học bài.

Mỹ Loan nắm tay bạn kéo lên:

- Được rồi mà.

Hoàng Hoa hết đứng lại ngồi. Trong lòng cô quá sốt ruột. Chẳng hiểu vì sao ông ngoại lại trở bệnh nặng như vậy?

Mỹ Loan chạy đến:

- Ông sao rồi Hoàng Hoa?

Cô lắc đầu:

- Chưa có kết quả.

Mỹ Loan chép miệng:

- Sao ông lại bệnh nặng như vậy chứ? Mới tuần rồi ông vẫn còn khỏe mạnh kia mà.

Hoàng Hoa buồn buồn nói:

- Tuổi già sức phải yếu vậy thôi. Ta thương ông quá.

Mỹ Loan hiểu tâm trạng của bạn, nên nắm tay Hoàng Hoa siết nhẹ, an ủi:

- Chắc là ông không sao đâu mi ạ!

- Thì mình cũng mong điều đó thôi.

- Bác Hoàng đâu rồi mi?

Hoàng Hoa thở dài:

- Cha bảo mình ngồi đây chờ. Ông đi đâu đó một chút.

- Mi ăn gì chưa? Ra đây, ta và mi gặm bánh mì.

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Thôi đi mi. Ta không có tâm trí đâu mà ăn nữa.

- Gì thì gì, mi cũng phải ăn một miếng chứ, nếu không lại xỉu thì khổ.

Hoàng Hoa vẫn từ chối:

- Mình chẳng muốn ăn gì cả. Mình lo lắm.

Mỹ Loan an ủi:

- Lo thì lo nhưng mi cũng phải ăn chứ. Mi đồ bệnh nữa, ai lo cho ngoại?

Hoàng Hoa không thích nghe Mỹ Loan nói nhiều nên cô vội đứng lên:

- Được rồi, đi thôi!

Hai người đang gặm bánh mì thì Khôi xuất hiện. Trên tay anh xách linh kính nào bánh, nào trái cây, nào sữa. Mỹ Loan reo lên:

- A! Anh Khôi!

Hoàng Hoa nuốt vội miếng bánh mì trong họng, gật nhẹ đầu:

- Chào anh!

Khôi quan tâm:

- Ông sao rồi, Hoàng Hoa?

Cô miễn cưỡng nói:

- Cám ơn anh, ngoại tôi đã khỏe rồi.

Khôi đưa mọi thứ cho Mỹ Loan, rồi nói:

- Anh mua ít đồ dùng đến cho ông.

Hoàng Hoa lắc đầu từ chối:

- Ông còn bệnh đâu ăn uống được gì đâu. Anh nên mang về đi.

Mỹ Loan nhăn nhó:

- Nhỏ nói kỳ thế? Anh Khôi mua cho ông mà.

Hoàng Hoa tỏ ý khó chịu:

- Biết vậy. Nhưng ông ăn làm sao hết chứ?

- Thì mi và ta ăn phụ ông.

Hoàng Hoa trợn mắt nhìn bạn:

- Nhỏ này.

Mỹ Loan cười hì hì:

- Đó là thực tế nhất đó mi ạ!

Phòng bật mở, Hoàng Hoa nhảy bổ đến:

- Bác sĩ! Ngoại con thế nào rồi?

Bác sĩ Hưng nhìn cô cười:

- Tốt rồi. Đã qua thời kỳ nguy hiểm.

Cô ngập ngừng:

- Nhưng ông của con bị bệnh gì vậy?

Bác sĩ Hưng nhìn Hoàng Hoa, nói như thông cảm:

- Ông ấy bị viêm phổi rồi thêm thiếu máu não nữa.

Hoàng Hoa thốt lên:

- Ôi, sao lại thế?

Bác sĩ trấn an:

- Bây giờ ông đã khỏe. Từ nay cần chăm sóc ông kỹ hơn.

Hoàng Hoa lại hỏi:

- Bây giờ con có thể vào thăm ông được rồi chứ?

- Được nhưng không nên ồn ào đâu, và chỉ một người chăm sóc thôi.

Hoàng Hoa gật đầu:

- Vâng, con biết rồi ạ!

Quay qua Mỹ Loan, cô nói:

- Mi tiễn anh Khôi giùm ta.

Nói rồi cô đi nhanh vào phòng với ông Nghĩ.

Mỹ Loan chẳng biết nói sao với Khôi nữa:

- Tính sao đây anh?

Khôi cười:

- Có sao đâu. Anh phải về. Em về chưa, anh đưa về?

Mỹ Loan gật đầu:

- Vâng anh cho em quá giang. Nhỏ ấy phải ở lại rồi.

Khôi bảo:

- Lần sau sẽ đến thăm.

- Còn mọi thứ này thì sao?

Khôi bảo với cô:

- Em mang về phòng trọ.

- Mang về ư?

- Đúng vậy.

Mỹ Loan nhăn nhó :

- Con nhỏ này khó tánh ghê lắm mà. Anh đừng buồn, em sẽ cố gắng thuyết phục nó.

Khôi cười gượng ngáp:

- Mọi sự trông cậy vào em đó.

Mỹ Loan đâm tư lự:

- Nhỏ ấy vẫn luôn sống cho quá khứ, anh ạ.

Khôi chưa hiểu:

- Là sao?

- Lúc nhỏ, nó có chơi thân với một anh láng giềng. Vì hoàn cảnh cho nên anh ấy đã đi nước ngoài. Chỉ vì một lời hứa mà nó chờ đợi suốt mười tám năm qua.

Khôi ngưỡng mộ:

- Khó tìm được người con gái chung tình như vậy.

Mỹ Loan cười:

- Em còn phục nó nữa là anh. Nó luôn kín miệng, nhưng em biết nó đang buồn.

Khôi vừa để tay lay nhẹ vô lăng, vừa nói chuyện:

- Chung tình cũng đáng ngợi khen. Nhưng đôi lúc sự chung tình ấy vô vị, em ạ.

Mỹ Loan thêm vào:

- Em nghĩ anh ta đã cưới vợ, con cái đề huề rồi cũng nên.

Khôi nói như nuôi tiếc:

- Nếu như anh là anh ấy thì nhất định anh sẽ quay về mà thôi.

Mỹ Loan nhìn anh:

- Có thể tiền tài, vật chất đã quán chân anh ấy ở lại. Dù gì cuộc sống bên ấy cũng thoải mái hơn.

Khôi gật gù:

- Hoàng Hoa có nghĩ rằng thời con gái chỉ một lúc thôi không. Đã qua rồi thì không thể nào níu lại được.

- Em cũng đã từng khuyên nó như vậy đó.

- Anh tin có một ngày rồi Hoàng Hoa sẽ nghĩ lại.

Mỹ Loan nói đùa:

- Xem ra, bà mai này khó mà hưởng được cái đầu heo rồi đấy.

Khôi cũng bật cười với cô:

- Dù được dù không, anh cũng sẽ đền ơn cho em mà.

Cô xua tay:

- Không được việc thì ai mà nhận quà đầu anh.

- Em vẫn có công mà.

- Công cán gì đâu. Em chẳng có duyên mai mối rồi.

Khôi biết Mỹ Loan ngại ngừng chuyện ấy nên nói:

- Em cũng đã cố gắng hết sức của mình rồi còn gì.

Mỹ Loan chợt nhớ đến lời của Hoàng Hoa chọc mình hôm nọ. Coi chừng bà mai tốt tuổi. Cô ửng hồng đôi má. Đôi môi chúm chím cười. Thấy vậy, Khôi liền hỏi:

- Em cười gì vậy Mỹ Loan?

Cô lắc đầu nguầy nguậy:

- Không có.

- Em giấu anh điều gì đúng không? Có chuyện gì vui thì nói cho anh nghe với.

Cô nói tránh:

- Đâu có chuyện gì. Em chỉ nghĩ đến chuyện Hoàng Hoa thôi.

- Cô ấy làm sao?

- Nó thì không có sao, nhưng anh ta thì có sao.

- Là ai?

- Là một anh chàng đầy bí ẩn. Ẩn hiện một cách bí ẩn.

Khôi hơi nhú mào:

- Anh ta ra làm sao?

- Thì cũng như anh vậy, cũng công tử, con nhà giàu đó thôi.

- Bộ giàu cũng có tội sao em.

- Không phải. Anh ta làm lì ít nói, nhưng mỗi lần xuất hiện làm cho người ta khó chịu, vậy thôi.

Khôi chợt hỏi:

- Thế anh có làm cho em và Hoàng Hoa khó chịu không?

Cô cười tủm tỉm:

- Sao anh hỏi vậy?

- Thì em trả lời anh đi.

Mỹ Loan nhìn anh:

- Em thấy anh khó hiểu lắm đó.

- Sao thế?

Mỹ Loan nhận xét:

- Lần đầu biết anh, em cứ tưởng anh là người thích đùa với tình cảm mà thôi.

Anh nhìn cô:

- Sao em nghĩ thế?

- Vì những anh chàng công tử con nhà giàu thường có lối sống phóng khoáng, xài tiền như nước và rất xem nhẹ chuyện tình cảm.

- Bộ anh giống vậy lắm à?

- Không, em đã nhìn lầm rồi. Cho em xin lỗi. Trong số người xấu vẫn còn người tốt như anh đó.

Khôi bật cười:

- Em khéo làm vui lòng người ta lắm.

Mỹ Loan lắc đầu:

- Anh đừng có nói vậy. Em mới là người vô duyên nhất đó.

Khôi xua tay:

- Đừng hạ thấp mình như vậy. Em có rất nhiều ưu điểm.

- Vậy à!

- Anh nói thật.

- Phải chi ai cũng nói như anh vậy thì em bây giờ đâu phải cô đơn.

Anh quay lại nhìn cô.

- Em cô đơn lắm sao?

Cô lúng túng, nói lảng sang chuyện khác:

- Nhà anh xa quá vậy?

Khôi cười bí ẩn:

- Nhà thì không xa, nhưng anh cố tình cho nó xa.

Mỹ Loan đâu hiểu được câu nói của anh:

- Lại phung phí xăng rồi.

Khôi cười:

- Có là bao đâu.

Mỹ Loan chột nói:

- Chỗ này đã có bao nhiêu cô ngồi rồi vậy anh?

Khôi nói liền:

- Em là người ngồi đầu tiên đó, có tin không?

Cô cười:

- Tất nhiên là em không tin được rồi.

- Sao vậy?

- Vì em biết là anh đã nói xạo với em.

- Sao lại bảo anh xạo?

Mỹ Loan nhướn mày:

- Giàu có, đẹp trai như anh thiếu gì các cô gái thị thành xinh đẹp bao quanh.

Khôi cười ý nhị:

- Đúng là có rất nhiều cô đeo đuôi anh, nhưng anh không thích như vậy.

- Anh nói sao em khó hiểu quá hà. Người ta thích anh thì anh lại không thích để chạy theo một bóng hình khác.

- Anh thích một cô gái thật thà, hiền dịu mà thôi.

- Gái thành đô này cũng có đức tính như anh nói mà.

- Khó tìm lắm em ạ!

- Tụi em hương đồng cỏ nội quê mùa chết đi được, anh mà kết bạn, mọi người sẽ cười anh chết đó.

Khôi rất xúc động trước những lời nói thật lòng của Mỹ Loan:

- Đi với anh rồi, em sẽ hiểu con người anh mà thôi.

- Em...

Mỹ Loan bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình rất kỳ lạ. Cô chột quay đi để tránh ánh mắt ấy. Tim cô đập mạnh, cảm giác ấy thật lạ lùng làm sao?

Vừa xuống máy bay là Thái Vĩnh đã nhận được điện thoại mẹ anh đau nặng. Quên hết mọi mệt nhọc, anh gọi xe về nhà ngay. Thấy con trai, bà Oanh cố nở nụ cười:

- Con về rồi hả?

Thái Vĩnh lo lắng:

- Mẹ sao rồi?

Bà Oanh nhăn nhó:

- Thời tiết lạnh làm mẹ càng đau nhức hơn.

Anh lo lắng:

- Để con đưa mẹ đi bác sĩ.

Lan Trinh từ trong đi ra, trên tay cô cầm tô cháo bốc khói:

- Không cần đi bác sĩ đâu. Bác sĩ ở đây vừa về đó.

Thái Vĩnh ngạc nhiên:

- Em vẫn đến đây à?

Lan Trinh nheo nheo mắt:

- Chứ còn sao? Bác ấy đau thế này, để người làm chăm sóc làm sao an tâm.

Thái Vĩnh thốt lên:

- Vậy thì vất vả cho em quá.

Lan Trinh nói mát:

- Vất vả thì có sao. Anh về là được rồi.

Bà Oanh kể:

- Máy lúc gần đây, nếu không có Lan Trinh, mẹ không biết làm sao nữa?

Lan Trinh nhìn Vĩnh:

- Có anh về chắc chắn bác gái sẽ mau khỏi bệnh thôi.

Thái Vĩnh nhìn mẹ mình, anh khẩn thiết nói:

- Mẹ! Con xin lỗi, đã để mẹ một mình ở lại đây.

Bà cười để trấn an con:

- Mẹ không sao. Con chịu về là tốt rồi. Máy hôm nay Lan Trinh vất vả quá.

Lan Trinh ngồi xuống bên cạnh bà:

- Anh Vĩnh về, bác vui rồi, vậy thì mau ăn hết phần cháo này đi nhé.

Thái Vĩnh đỡ tô cháo từ tay của Lan Trinh:

- Đưa đây cho anh.

Cô giận dỗi:

- Anh có biết đút không mà giành đây?

- Tất nhiên là anh biết rồi.

Lan Trinh đưa cho anh tô cháo nói:

- Đây nè!

Lan Trinh ngồi xuống ghế. Cô nhìn thái độ vụng về của Thái Vĩnh mà mỉm cười:

- Bác cô mà ăn đi. Cháo anh ấy đút bác ăn sẽ mau hết bệnh đây.

Bà Oanh được ngồi cạnh con là hạnh phúc lắm rồi, nên nói:

- Mẹ chỉ cần có con bên cạnh là đủ rồi.

Thái Vĩnh nhăn nhó:

- Con phải làm ăn mà mẹ.

Lan Trinh vớ lấy chiếc giũa móng tay, vừa giũa cô vừa nói:

- Hay ho gì cái chức hiệu trưởng tầm thường của anh chứ.

Nghe khó chịu trong lòng, nhưng anh vẫn cố gượng cười:

- Em nói gì mà khó nghe như vậy?

Cô bảo mở công ty để làm giám đốc mà không chịu. Đi làm một hiệu trưởng mạt hạng như vậy. Đúng là đồ điên mà.

- Lương hiệu trưởng của anh chưa đủ để anh hút thuốc một tuần nữa là.

Thái Vĩnh khó chịu thật sự:

- Sao em khinh thường anh quá như vậy? Lương ít nhưng đầu óc của anh được thanh toán. Như em đó, có ngày nào mà được yên ổn đâu.

Lan Trinh ngoa ngoắt:

- Em có gì đâu mà anh bảo là không yên ổn chứ? Em vẫn ăn sung mặc sướng, vẫn lên xe xuống ngựa kia mà.

- Đó là sở thích của em.

- Ai mà thấy tiền không ham chứ? Anh thử nhìn lại mình đi.

Thái Vĩnh xua tay:

- Anh có gì mà phải nhìn lại. Anh sống vẫn đàng hoàng kia mà.

Lan Trinh cười nhạt:

- Sống đàng hoàng mà lúc nào cũng ngửa tay xin tiền mẹ.

Thái Vĩnh bậm môi, anh cố kềm nén lòng mình:

- Đó là ý của mẹ anh thôi, anh đã làm theo ý muốn của mẹ mà.

Lan Trinh chì chiết:

- Anh học cao hiểu rộng chỉ để gõ đầu trẻ thôi sao?

- Anh đã nói rồi, đó là sở thích của anh. Em nên ủng hộ anh mới đúng chứ.

Lan Trinh đứng lên:

- Thôi, em không cãi với anh nữa. Dù gì thì anh cũng mới sang, bác với anh còn nhiều việc để bàn. Em xin phép về đây.

Thái Vĩnh cũng đứng lên:

- Em giận anh hả?

- Ai hơi đâu mà giận anh làm gì chứ.

Thái Vĩnh ngượng ngập:

- Vậy sao em lại về?

Cô phụng phịu:

- Không về thì còn phải làm gì? Ở lại đây một hồi, anh lại mắng em nữa đó.

Thái Vĩnh bảo cô:

- Em ở lại dùng cơm cho mẹ vui nhé.

Bà Oanh nãy giờ mới lên tiếng:

- Vĩnh nói phải đó con. Con nên ở lại ăn cơm. Hai đứa thôi đi, đừng cãi nhau nữa mà.

Lan Trinh chu môi nói với bà:

- Anh ấy ăn hiếp con.

Bà Oanh cười cầu hòa:

- Nó dám...

Thái Vĩnh cũng nói:

- Đó thấy chưa, mẹ lúc nào cũng bênh vực em cả. Anh làm sao dám đây.

Cô hất mặt:

- Thật không?

- Còn không thật nữa.

Bà Oanh gọi vào trong:

- Dọn cơm đi Hai à?

- Dạ.

Rồi bà nói với Vĩnh:

- Con vào tắm rửa rồi ra đây. Mẹ còn rất nhiều việc muốn nói với con.

Biết bà muốn nói gì nên Lan Trinh liếc nhìn Vĩnh cười tủm tỉm mà không nói.

Vĩnh biết cô ta đang dựa vào mẹ mình để gây áp lực cho anh. Càng lúc, Thái Vĩnh càng thấy cô ta quá đáng hơn.

- Anh muốn ở lại Việt Nam thật không?

Thái Vĩnh cũng chưa biết trả lời cô thế nào, nên nói:

- Anh cũng chưa biết được. Tùy vào sức khỏe của mẹ thôi.

Lan Trinh hơi ngẩng đầu lên:

- Dường như bác ấy cũng muốn về Việt Nam.

- Mẹ anh lớn tuổi rồi. Khí hậu bên này không thích hợp với bà.

Lan Trinh đổ thừa:

- Chứ không phải do anh sao?
- Anh có làm gì đâu?
- Anh muốn về Việt Nam còn gì?

Thái Vĩnh tâm sự:

- Chúng ta là người Việt Nam, cần phải làm gì đó để giúp ích cho quê hương.

Lan Trinh mai mỉa:

- Chớ không phải anh đã để ý cô nào bên ấy à?

Anh cười:

- Em làm như anh có số đào hoa lắm không bằng.
- Còn phải hỏi. Nhất là cái mác Việt kiều của anh đó.

Thái Vĩnh chặc lưỡi:

- Con gái Việt Nam bây giờ tiến bộ lắm đó, chứ không như xưa mà lóa mắt trước sự hào nhoáng của mác Việt kiều đâu.

- Vậy sao?
- Thật đấy.
- Hừm! Vậy mà anh lại muốn ở lại bên ấy mà không chịu sang đây.
- Em lầm rồi. Đó chỉ vì anh còn bận việc chưa thể bỏ đi được thôi.

Lan Trinh tỏ ý không tin:

- Anh giỏi biện minh lắm.
- Tại sao anh phải biện minh? Với anh, anh chẳng bao giờ thích nói dối cả.

Lan Trinh trề môi:

- Hay nhỉ!

Thái Vĩnh cảm thấy khó hiểu về thái độ của Lan Trinh lúc này. Anh chợt hỏi:

- Dường như em không thích anh về đây thì phải?

Lan Trinh nheo mắt:

- Sao anh hỏi vậy?
- Vì anh thấy thái độ của em lần này có gì đó khang khác.
- Gì? Khác ở chỗ nào?
- Lạnh lùng và xa vắng.

- Sao anh không thể xét lại lòng mình xem sao?

- Anh ư?

- Đúng vậy.

- Anh thấy mình vẫn bình thường.

Lan Trinh cười mai mỉa:

- Anh nên nói thật đi, đừng dối lừa em nữa.

Thái Vĩnh rất sợ đánh động đến mẹ mình nên nói:

- Đừng đùa vậy mà em. Nào, chúng ta sẽ đi đâu chơi đây?

Lan Trinh nhướn mày:

- Anh nói gì? Em không nghe nhầm đó chứ?

Anh cười:

- Trời đất? Em bị lãng tai từ khi nào vậy?

Lan Trinh đứng lên, anh đứng cạnh cô hơn:

- Đừng đùa dai với anh như vậy. Thời gian chúng ta ở bên nhau rất ít ỏi.

Cô mím môi, hỏi:

- Tại sao?

Thái Vĩnh biết trong đầu cô ta lúc nào cũng nghĩ rất chu đáo nên nói:

- Anh rất bận. Mà em cũng đâu có nhiều thời gian, đúng không?

Lan Trinh bật cười:

- Vậy sao?

Thái Vĩnh thật sự mệt mỏi, anh cũng đâu muốn dây dưa với cô làm gì. Nhưng vì mẹ, anh không muốn mẹ mình buồn nên đành phải chiều chuộng cô ta.

- Anh nói không đúng sao?

Lan Trinh bật cười lớn:

- Anh làm như em trẻ con lắm không bằng vậy?

Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô:

- Vâng, em đã lớn và đang rất thành đạt.

Cô lại cười:

- Anh đang cười em đó hả?

- Làm gì có.

Lan Trinh chụp lấy chiếc điện thoại mà Thái Vĩnh vừa để xuống bàn:

- Chà! Cô ấy đẹp thật.

Thái Vĩnh chụp lại, nhưng muộn rồi:

- Em đưa anh.

- Làm gì mà khẩn trương vậy anh? Em chỉ ngắm một tí thôi mà, có mất màu đâu.

Thái Vĩnh nhăn nhó:

- Em nói gì mà nghe nặng nề đến như vậy?

Lan Trinh gay gắt:

- Em nói vậy là nhẹ rồi. Em xé nát nó ra mới là chuyện lớn đấy.

- Em ghen à?

Lan Trinh ngửa cổ lên trời:

- Trời đất! Sao anh lại có suy nghĩ như vậy? Tại sao em phải ghen với một tấm ảnh vô tri vô giác như thế chứ?

Thái Vĩnh hơi mỉm cười:

- Tấm ảnh ấy là một cô gái ở quê anh thời ấy. Lần về thăm mộ ngoại anh đã gặp cô ta.

Lan Trinh cười:

- Rồi hai người quen nhau. Anh vì cô ta mà muốn lưu lại nơi ấy.

Thái Vĩnh chép miệng:

- Em lại nghĩ đi đâu nữa rồi?

Lan Trinh ngoảnh mặt đi nơi khác. Thái Vĩnh chán nản, anh không muốn và không cần giải thích làm gì.

Thái Vĩnh ngồi trong phòng, trên tay cầm điện thoại, ngắm đi ngắm lại tấm ảnh ấy. Lan Trinh đứng lén nhìn. Cô nổi giận thật sự. Thì ra, anh ta và cô ấy quen nhau thật rồi.

Lan Trinh đẩy cửa phòng bước vào. Cô nói một cách giận dữ:

- Như vậy mà bảo là không có gì hả?

Thái Vĩnh tắt điện thoại, anh tỏ thái độ khó chịu:

- Sao em vào phòng mà không gõ cửa?

Lan Trinh cười mỉm:

- Còn phải vậy nữa à? Đây đâu phải lần đầu em vào phòng anh chứ?
- Nhưng ít ra em cũng phải gõ cửa chứ?
- Hay quá! Có lẽ anh đang làm chuyện gì đó mờ ám nên sợ em phát hiện.

Thái Vĩnh ngồi lên, anh sửa lại quần áo:

- Có gì mà anh phải sợ. Trong khi anh và cô ta chỉ là bạn mà thôi.
- Anh đóng kịch còn vụng về lắm. Em không tin những lời anh nói đâu.

Thái Vĩnh chột hỏi:

- Em có dám trả lời anh là em không có bạn trai không?
- Anh...
- Đây là quyền riêng tư mà, anh không muốn xen vào. Em nên tôn trọng anh một chút.

Lan Trinh trách móc:

- Nếu anh không yêu em thì anh nên nói cho mẹ anh biết đi.

Sợ mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối nên Thái Vĩnh nói:

- Em hãy cho anh thời gian nhất định anh sẽ có câu trả lời cho em.

Lan Trinh quay ngang:

- Không, em không cần điều gì anh cả. Anh hãy để em được yên.

Bỗng Thái Vĩnh bật cười:

- A, thì ra là anh đã hiểu em rồi.

Lan Trinh ngỡ ngác:

- Anh làm sao vậy? Chuyện có gì đâu mà anh phải cười.
- Té ra thì em đã yêu anh rồi, đúng không?

Cô trở mặt:

- Không dám yêu đâu. Tôi ghét anh thì có.

Thái Vĩnh cười hì hì:

- Ghét thật lòng ư? Hay là em đang nói dối.

Lan Trinh đỏ mặt vì giận:

- Thôi anh đi. Vô duyên quá đi mất.
- Ô hay! Tự nhiên chửi người ta là sao?

Cô dọa:

- Anh đó, có muốn em đem chuyện này nói lại với bác gái hay không?

Thái Vĩnh thách thức:

- Nếu muốn mẹ con anh trở mặt thì em cứ nói đi. Nếu muốn những ngày anh còn ở bên đây mà buồn thì em cứ làm đi.

Lan Trinh ầm ức:

- Ai biểu ngồi bên em mà anh lại nhớ đến người khác.

- Ê! Cái này là em gán ép cho anh rồi đó.

- Oan cho anh à?

- Vậy chứ còn gì nữa. Tự dung dụng chuyện này nọ rồi hờn trách anh hà.

Lan Trinh cự nự:

- Nhưng em biết chắc là ở Việt Nam, anh đã có người yêu rồi.

Thái Vĩnh lắc đầu:

- Quanh đi quẩn lại em cũng chỉ có một câu nói ấy.

- Nếu không có thì mấy tấm ảnh trong này là ai?

- Chỉ là bạn thôi.

- Em đâu phải là con nít mà anh định nói dối em.

- Anh nói thật. Anh chưa hề nói dối em.

Lan Trinh hờn dỗi:

- Nếu không có, vậy anh có dám xóa mấy tấm ảnh ấy đi hay không?

Thái Vĩnh bảo:

- Đây là mấy tấm ảnh nghệ thuật mà thôi. Anh đang ở bên em đây còn gì.

- Ở bên em chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Thái Vĩnh nhăn mặt kêu lên:

- Trời đất ơi! Sao cái gì em cũng nói được hết như vậy?

Lan Trinh gào lên:

- Nhưng em nói đúng. Em không hề gán ép cho anh. Anh đã phản bội em rồi.

- Lan Trinh à! Sao em có thể nói thế? Thôi, anh sẽ đưa em đi chơi.

Lan Trinh lắc đầu:

- Em không thèm đâu.

Vừa lúc ấy điện thoại của Thái Vĩnh có tín hiệu.

- Anh xin lỗi.

Lan Trinh giận lẫy:

- Đó, cô ta lại điện thoại cho anh kia. Hãy nghe đi!

Thái Vĩnh mỉm cười:

- Của Khắc Huy bạn anh đấy. Anh nghe điện thoại đây.
- Alô! Nghe nè, thằng quý!

Khắc Huy hỏi thăm:

- Mẹ mày khỏe chưa?
- Khỏe rồi.
- Vậy còn cô ấy?

Thái Vĩnh cố tình nói to:

- Cô ấy thì không khỏe.
- Sao cơ.
- Cô ấy đang mắc chứng bệnh Hoạn Thư đó.

Khắc Huy cười:

- Vậy cho mày biết mặt.
- Tao có làm gì mà biết mặt, chung thủy số một mà. Sao mọi chuyện thế nào rồi?

- Diễn biến tốt. Nhưng có điều...

Thấy bạn ngập ngừng, Vĩnh lo lắng hơn:

- Có điều làm sao?
- Thì vắng mày cảnh vật cũng buồn luôn đó.
- Thằng quý, giỡn hoài! Nói tóm tắt tình hình xem sao!
- Tốt cả rồi. Hoạt động tốt, học sinh ghi danh ngày càng đông.
- Cám ơn mày trước nha.
- Thôi đi! Tao hết tiền điện thoại rồi. Mày sang đây nhanh nhé.

Thái Vĩnh đồng ý:

- Được rồi.
- Tao tắt máy à?
- Ừ!

Thái Vĩnh nhận ra Lan Trinh đã biến mất nơi đó từ lâu rồi. Có lẽ sóng gió từ đây sẽ dậy lên dữ dội. Không biết anh có vững tay chèo hay không?